

Arrest

nr. 233 569 van 3 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN DE WAL
Mechelsesteenweg 64
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SPREUTELS, die loco advocaat H. VAN DE WAL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2019 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan verzoekende partij. Deze beslissing wordt op 16 september 2019 ter kennis gebracht aan verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt een afzonderlijk beroep ingesteld dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer

239 165. Op dezelfde dag wordt aan verzoekende partij een inreisverbod van 15 jaar betekend. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: N. (...)

Voornaam: T. (...)

Geboortedatum: 19.06.1985

Geboorteplaats: Wolfsburg

Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.)

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevoering, inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 28.06.2018 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 9 jaar met onmiddellijke aanhouding.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Betrokkene heeft op 03.07.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 20.06.2019 in België verblijft; dat hij in het bezit is van een Duitse identiteitskaart; dat hij door de Nederlandse overheid werd overgeleverd aan België; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert

om te reizen; dat hij een duurzame relatie heeft met G. D. S. N. V. (...); dat ze samen een dochter hebben; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat zijn gezin op dit moment in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner en zijn kind slechts sinds 29.08.2019 verblijfsrecht hebben in België. Er is geen blijk van hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker heeft een synthesesamenvatting ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Verzoeker betoogt: “Verzoeker is een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie en heeft alleen de Duitse nationaliteit. Op basis van zijn nationaliteit alleen heeft hij recht op vrij verkeer als persoon en tevens de vrijheid om zich in België te vestigen. Het inreisverbod gedurende 15 jaar schendt de grondrechten van verzoeker als Unieburger.

Verder wordt verzoeker zoals vermeld discriminatoir bejegend in vergelijking met een gedetineerde met enkel de Belgische nationaliteit. Het reclasseringstraject van verzoeker wordt in ernstige mate geschaad door het inreisverbod gedurende 15 jaar, nu verzoeker zich niet kan inschrijven op een Belgisch adres en niet kan toewerken naar een eventuele vervroegde vrijlating. Nochtans heeft verzoeker een sociale omgeving die hem steunt en die zich bereid heeft getoond om zich in België te vestigen teneinde frequent bezoek mogelijk te maken, een stabiele thuis te bieden en een mogelijkheid voor verblijf tijdens uitgangsvergunningen en/of penitentiair verlof, wat allemaal mogelijkheden zijn in het traject naar een invrijheidstelling. Ook de mogelijkheid om een deel van zijn detentie te ondergaan middels elektronisch toezicht, wordt verzoeker ontnomen. Het algemeen discriminatieverbod tussen Unieburgers laat niet toe dat aan verzoeker een bevel wordt afgeleverd om het grondgebied te verlaten, wat op zich een voldoende reden is om deze beslissing te vernietigen.

De aangevochten beslissing maakt melding van de recente vestiging in België van het gezin van verzoeker, nu zij slechts sinds 29 augustus 2019 een verblijfsrecht zouden hebben in België. De aanvraag desbetreffend werd echter ingediend onmiddellijk na de aanvang van de detentie van verzoeker in België, zodat dit geen reden vormt om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Er kan niet worden verwacht dat het gezin van verzoeker zich zomaar opnieuw in Duitsland gaat vestigen omdat verzoeker een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. De duurtijd van de vestiging van het gezin van verzoeker in België is geen criterium dat doorslaggevend is, te meer omdat verzoeker nog bijna drie jaar met zekerheid gedetineerd zal zijn, en mogelijk zelfs langer. In tussentijd zal het gezin van verzoeker zich alleen maar duurzamer in België vestigen met o.a. de dochter van verzoeker die binnenkort naar de kleuterschool zal beginnen gaan, de tewerkstelling van de vrouw van verzoeker die steeds intensiever zal worden en het cliënteel dat zij opbouwt constanter etc. Aangezien de datum van vrijlating van verzoeker een onzekere factor is, kan niet worden verwacht dat het gezin van verzoeker zich nu al in Duitsland vestigt in afwachting van een eventuele vrijlating binnen enkele jaren, nu dit aanzienlijke reistijd zal vergen om bezoek mogelijk te maken en praktisch gezien simpelweg onhaalbaar is of onredelijke inspanningen vereist. Zodoende is het meer dan normaal dat het gezin van verzoeker zich zal blijven vestigen in Antwerpen, waardoor de band met België en Antwerpen tegen de vrijlating alleen maar sterker zal zijn en hen geen verhuis naar Duitsland kan worden opgedrongen. Er is dus wel degelijk sprake van een dreigende schending van artikel 8 EVRM en het daarin vervatte recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven indien het inreisverbod gedurende 15 jaar zou worden gehandhaafd.

Al te gemakkelijk maakt de aangevochten beslissing melding van een inherent recidivegevaar omdat er sprake zou zijn van een winstgevend karakter van druggerelateerde feiten. Voor verzoeker is dit nochtans flink tegengevallen, nu hij een hoofdgevangenisstraf van 9 jaar dient te ondergaan, en zodoende weinig contact kan onderhouden met zijn vrouw en dochtertje. Deze bestraffing is op zich reeds passend en proportioneel, doch tevens ontnemt dit de zin aan verzoeker om zich ooit nog in te laten met strafbare feiten. Ook al zouden deze winstgevend zijn, het contact met zijn vrouw en dochter is verzoeker meer waard dan gelijk welk geldbedrag. Zodoende is het potentieel winstgevend karakter geen reden om zomaar aan te nemen dat verzoeker ooit opnieuw strafbare feiten zou plegen, en dus evenmin een reden om een inreisverbod aan verzoeker op te leggen.

Ook de enkele omstandigheid van een strafrechtelijke veroordeling volstaat geenszins om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is één keer strafrechtelijk veroordeeld in België en is hiervoor thans zijn straf aan het ondergaan. Uit enkel de feiten kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de Belgische samenleving. Hij is hiervoor gestraft en zit deze straf uit, wat volstaat als bestraffing. Om hoger vermelde redenen is een inreisverbod gedurende 15 jaar te beschouwen als een bijkomende bestraffing, gelet op de hypotheek die het legt op het reclasseringstraject. De situatie voor verzoeker wordt disproportioneel verzwaard indien hij bovenop het uitzitten van zijn straf ook nog geconfronteerd wordt met een inreisverbod gedurende 15 jaar. Uit de feiten is gebleken dat de laatste feiten die in de strafrechtelijke procedure werden gevisieerd, dateren van eind 2015. Nadien heeft verzoeker geen strafrechtelijke feiten meer gepleegd in binnen- of buitenland, zodat hij blijk heeft gegeven van goed gedrag van begin 2016 tot de aanvang van zijn detentie halverwege 2019, hetzij meer dan drie jaar. Het is dan ook kort door de bocht om verzoeker te catalogeren als een onverbeterlijke misdadiger die sowieso zal hervallen, nu het verleden heeft aangetoond dat hij komaf heeft gemaakt met de feiten uit het verleden. De geboorte van zijn dochter is hier natuurlijk niet vreemd aan. Verzoeker vraagt dan ook om de hierboven aangehaalde redenen dat de beslissing wordt vernietigd en het inreisverbod gedurende 15 jaar, wordt opgeheven.

Men kan immers geen beslissing nemen waarbij verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, zonder artikel 8 EVRM en artikel 44nonies van de Wet van 15 december 1980 te schenden. De genomen beslissing is een afwijking van het doel van dergelijk inreisverbod. Er is immers geen gevaar voor de openbare veiligheid als blijkt dat verzoeker sinds 2015 geen feiten meer heeft gepleegd in België of elders, niettegenstaande hij gedurende bijna vier jaar in vrijheid is gebleven. Thans wordt aan die jaren nog een hechtenis van minstens drie jaar toegevoegd, dewelke zal worden geëvalueerd op het moment dat verzoeker in aanmerking komt voor een vervroegde vrijlating door de strafuitvoeringsrechtbank. In de aanloop naar een eventuele vervroegde vrijlating, kan een uitgangspersmissie of een penitentiair verlof worden bekomen, welke mogelijkheden worden ontnomen aan verzoeker als het inreisverbod (en bevel om het grondgebied te verlaten), gehandhaafd blijft. De facto veroordeelt men verzoeker tot het uitzitten van zijn volledige straf, vermits iedere kans op reclassering ontnomen wordt als verzoeker geen rechten heeft om in België te verblijven. Nochtans heeft de opgelegde gevangenisstraf precies als bedoeling dat deze o.a. ontradend werkt en de samenleving beschermt tegen een pleger van strafbare feiten. Zodra een rechter beslist dat de veroordeelde terug geschikt is om in de samenleving te functioneren, vormt deze geen gevaar meer voor de openbare veiligheid. De bestreden beslissing loopt al te sterk vooruit op de feiten, nu het er al vanuit gaat dat de hechtenis die verzoeker thans ondergaat, geen enkel effect zal hebben en hij hoe dan ook een gevaar voor de samenleving blijft. Dit is ontegensprekelijk een schending van zijn rechten. Het voormelde heeft evident ook een negatieve en ongerechtvaardigde impact op het gezinsleven van verzoeker, dat in België gevestigd is met precies het oog op zijn reclassering. Dit gezinsleven wordt gewaarborgd en beschermd middels artikel 8 EVRM, welk artikel geschonden wordt bij handhaving van het inreisverbod.”

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker tegen dit bestreden inreisverbod nagenoeg hetzelfde middel ontwikkelt als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen een afzonderlijk beroep is ingesteld dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 239 165 en dat is verworpen met arrest nr. 233 568 van 3 maart 2020.

Verzoeker betoogt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, waarbij hij in essentie de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, die moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het

grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Vooreerst stelt de Raad dat verzoeker de door hem begane misdrijven niet betwist.

De Raad benadrukt dat het begrip "ernstige redenen van openbare orde" niet beperkt is tot een limitatieve lijst van misdrijven. In dit opzicht dient ook te worden verwezen naar de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" houdt het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67).

Verzoeker kan niet gevolgd worden in de kritiek dat verweerder niet heeft aangetoond dat er een recidivegevaar bestaat. Verweerder heeft erop gewezen dat verzoeker werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 9 jaar met onmiddellijke aanhouding, dat drugsinbreuken ernstig zijn, omdat zij leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast en dat bovendien de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar wordt gebracht. Verweerder besluit dat ingevolge de ernst van de gepleegde feiten (deelname aan bendevoering, inbreuken op de wetgeving inzake drugs) dat verzoeker momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van verzoeker betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De door verzoeker gepleegde feiten en/of deelname daaraan hebben betrekking op bendevoering en inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wat ernstige misdrijven zijn. De mate waarin hij hieraan effectief heeft deelgenomen, heeft geen implicatie op de beoordeling voor het gevaar voor de openbare orde. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de ernstige misdrijven en de langdurige veroordeling dienen te worden beschouwd als redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Ook de aard van de strafbare feiten die verzoekende partij heeft gepleegd kunnen niet ontkend worden als zijnde feiten die op een ernstige wijze de openbare orde schaden. De feiten die hebben geleid tot de veroordeling in juli 2018 zijn bijzonder zwaarwichtig, zoals dat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoekers vage argumentatie volstaat dan ook niet om te laten vaststellen dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeker, zelfs na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en daarmee artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, en al evenmin om aan te nemen dat het opleggen van een inreisverbod van 15 jaar in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die daar anders over zouden doen denken.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad in de eerste plaats op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien

deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen, namelijk artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en dat hij bijgevolg één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat ook toe vast te stellen dat verweerder een zeer doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen. Verzoeker betoogt dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

Verzoeker stelt dat hij een duurzame relatie heeft met zijn partner met wie hij een kind heeft. De Raad merkt op dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Verweerder heeft erop gewezen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker zijn gezinsleven met deze vrouw niet zou kunnen verderzetten. Uit de bestreden beslissing blijkt in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel dat rekening werd gehouden met de situatie die verzoeker heeft met zijn partner en kind. Voor het inreisverbod is in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet voorzien dat enkel rekening wordt gehouden met *“alle omstandigheden van elk geval”*. Verweerder overweegt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner en zijn kind slechts sinds 29.08.2019 verblijfsrecht hebben in België. Er is geen blijk van hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”*

In zoverre verzoeker stelt dat de strafbare feiten waarnaar verweerder verwijst dateren van 4 jaar geleden en dat ook rekening moet worden gehouden met zijn gedrag sindsdien en bepaalde nieuwe evoluties, kan het volstaan te herhalen dat verweerder vermogt een groot gewicht toe te kennen aan de ernst van de gepleegde feiten en de gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker. Het feit dat verzoeker zijn situatie zelf verschillend beoordeelt en verkiest de nadruk te leggen op andere gegevens dan deze waaraan verweerder een groter gewicht toekende geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. Het betoog dat verzoeker ontwikkelt aangaande een mogelijk reclasseringstraject en *“eventuele vervroegde vrijlating”* en aanverwante begrippen is louter hypothetisch en theoretisch. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder geen correcte belangenafweging doorvoerde of enig relevant gegeven buiten beschouwing liet. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij door de bestreden beslissing *“discriminatoire”* wordt behandeld.

Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en dat hij besloot dat de eventuele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker op basis van het tweede lid van deze verdragsbepaling mogelijk is. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens onterecht buiten beschouwing liet of dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde om tot zijn besluit te komen incorrect of kennelijk onredelijk is. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven uitgebreid de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC